

robbedoesachtige gemak onderwierp. Zelfs wees ze mijn voorbehoud af, dat het moeilijk moest zijn, dit voor zich zelf te ontlede n. Ze danst al 25 jaar en telkens overvalt haar weer de plankenkoorts. Ik zeg, dat nagenoeg alle uitvoerende kunstenaars daarmee zijn behept en zij repliceert lachend, dan wel een groot kunstenaress te zijn, want bij haar is het erg. Nooit weet ze van te voren of ze slagen zal. Ik sprak haar den dag na een avond, waarop een stampvolle zaal haar ovatie op ovatie had bereid. Dit was de derde van een reeks, waarin ze dezelfde nummers had uitgevoerd. Zonder eenig bezwaar had ze nog eenige keeren kunnen doorgaan, maar ze vond het beter het succes niet uit te putten en besloot er mee op te houden.

Wat haar repertoire betreft, de beperktheid daarvan wordt haar soms verweten. Dit verwijt vindt ze onrechtvaardig, want wie zoo spreken weten niet, welke zware eischen die kunst stelt. Voor haar besef overheerscht de plastische kant, maar onverbloemd erkent ze de heilzame wisselwerking tusschen haar kunst en de moderne muziek van Albeniz, Granados, de Falla en Nin. Alle vier komen op haar programma voor en de laatste heeft haar begeleid. Nin woont al twintig jaar te Parijs en bleef volkomen Spanjaard. Dit was een antwoord op mijn vraag, of het buitenlandsche milieu haar niet belemmert in de ontplooiing van haar gaven. Integendeel meent ze en daarin komt ze overeen met dien voor eenige jaren gestorven Italiaan Canudo, die ook Spaansch bloed in de aderen had, te Parijs gevestigd was, zich latijn voelde van top tot teen en zei, hier dit wezen dieper en breeder dan te Rome zelf te kunnen uitleven. Argentina zegt het succes noodig te hebben om zich als kunstenaress te laten gelden en ze heeft hard gewerkt voor het zoo ver was. Ook de Falla heeft een poos te Parijs gewoond, maar deze trok zich weder in het Alhambra terug, want hij werkt moeilijk en met groote tusschenpoozen komt werk uit zijn handen.

De eerste twee keeren van die reeks concerten had Argentina koorts, wat haar dwong als het ware louter op haar zenuwen te dansen, maar de laatste maal was ze volkomen op dreef. Opgewonden komt ze ervoor uit, zoo vast als ze elke beweging modeleerde, zoo volkomen als ze zich in evenwicht voelde.

Het instudeeren van een dans eischt veel en als dat eens geschied is, wijzigt ze niets meer aan de passen, maar in de lijnen van het lichaam kan de eene avond van andere verschillen. Een prachtig gebaar van haar is het heffen van de armen tot een lier boven het hoofd en ze legt uit, eens in bepaald verband de armen in plaats van recht omhoog flauw naar links gebogen te hebben, wat ze zoo gehouden heeft. Het zeldzame aan haar bewegen is de continuïteit, waarmee het eene gebaar in het andere overvloeit. Gedurende den eersten dans ziet ze het publiek niet, maar